

[Karen Højte Jensen]

bedjersløshed eller perspektivløse beskæftigelsesprojekter.

En restauratør med stor omsætning har ikke à la carte-retter og kasseres. En forretning kan ikke blive godkendt som uddannelsessted, fordi sortimentet kun omfatter italiensk vin. Ja, oven i købet fravær fra virksomhed nogle eftermiddage på grund af kommunalbestyrelsesarbejde diskvalificerer en arbejdsgiver.

Mennesker med stor erfaring inden for dette eller hint område nægtes godkendelse til at tage elever. Således er hele brancher blevet erklæret for uegnede som uddannelsessteder med den begrundelse, at deres varesortiment er for ringe, hvorfor de betegnes som uforsvarlige uddannelsessteder. Denne betegnelse er blevet hæftet på cykelhandlere, byggemarkeder, planteskoler, revisorer, ostehandlere m.v., alle sammen brancher, som har været villige til at påtage sig uddannelsen af et antal unge.

Det er naturligvis uacceptabelt, at man i de faglige fællesudvalg i den grad er ude af trit med udviklingen, at man opstiller slige urimelige krav. Det er dog indlysende for enhver, at en uddannelse i en forretning med begrænset sortiment af varer er bedre end ingen uddannelse. De faglige instanser må kvitte denne alt-eller-intet-holdning, som kun skader de unge.

Men også for virksomheder og forretninger inden for brancher, som er godkendt som egnede til at tage elever, kan der opstå problemer på grund af besværlige godkendelsesprocedurer. Således finder vi det relevant at kræve kriteriet om, at en person skal have drevet selvstændig virksomhed i 5 år for at komme i betragtning som uddannelsessted, ændret. Et samlet skøn over virksomheden må være eneste kriterium, og skulle der opstå forhold, hvor uddannelsesmuligheden i virksomheden må siges at være uacceptabelt specialiseret for den enkelte elev, må der, som undervisningsministeren også var inde på, etableres en rotationsordning, således at f.eks. to mindre virksomheder går sammen om at uddanne en elev. Princippet er jo kendt, men udnyttes ikke i høj grad. Jeg tror også, det er relevant at se på, at beslægtede områder f.eks. inden for fødevarerbranchen slår sig sammen for at uddanne.

Der er mange uudnyttede uddannelsesressourcer. Fra adskillige branchers side har der

ligeledes samstemmende lydt en kritik af arbejdsformidlingen, hvor det ikke mindst har været nævnt, at arbejdsgangen er for langsom.

Til undervisningsministerens orientering kan jeg sige, at jeg er uforstående over for hendes oplysninger om Jern og Metals hurtige ekspeditionsgang. I min egen kommune har vi netop oplevet, at det har taget 2 måneder at få godkendt en praktikplads inden for Jern og Metal. Vi har oplevet, at afbrudte uddannelsesforløb meddeles for sent, og at arbejdsformidlingens forbehandling af ansøgning om godkendelse er præget af mangel på faglig indsigt.

Det er klart, at der må gøres en indsats for at smidiggøre denne sagsbehandling, og jeg er da klar over, at det måske kan føre til, at vi må udvide sekretariatsbistanden.

En enkelt af de ting, som muligvis kunne frigøre noget arbejdskraft hos arbejdsformidlingen, ville være at afskaffe den ordning, at den lokale arbejdsformidling en gang om måneden skal kontakte den lære- og praktikpladssøgende for at høre nyt. Ville det ikke være rimeligt, at den unge selv kontaktede sin arbejdsformidling, i det øjeblik der indtraf ændringer i hans eller hendes situation? Udarbejdelsen af disse månedlige opgørelser ville herved blive lettere betydeligt.

Fra arbejdsgivers side har der desuden lydt kritik af, at EFG-eleverne på handels- og kontorområdet gennemgående har for ringe kundskaber. Således påpeges det, at elementær færdighed i fag som dansk og regning og skrivning ofte mangler.

I denne forbindelse ville det være interessant, om ministeren ville udlægge den formulering, der findes i aftalen mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter, hvor der står, at ingen kvalificeret ung skal afskæres fra muligheden for at få en faglig uddannelse. Jeg vil gerne spørge, hvad der menes med »kvalificeret«, og hvordan ministeren stiller sig f.eks. over for det lodtrækningsystem, som stadig væk er indgangen til en EFG-basisuddannelse, og hvor langt ministeriet er i overvejelserne om bedømmelse af elever og uddannelsesbeviser. Jeg tror, det vil være rigtigt at få disse ting fremskyndet, da det er væsentligt, at eleverne placeres i overensstemmelse med de forventninger, arbejdsgiveren har, og de forventninger, eleven har, altså at man fik det koordineret.